

مرا کالو صدا می‌زنند

نادر قوتی

عکاس: اعظم لاریجانی

عبدالمحمد شعرانی آموزگاری که می‌خواهد مدارس کوچک را به‌عنوان سازمان مردم‌نهاد ثبت کند

اشاره

یک ضرب‌المثل هندی می‌گوید: «برای اینکه بزرگ باشی، نخست کوچک باش.» شاید این مثل شاهد خوبی برای اهمیت وجود دبستان‌های کوچک یک یا دو سه نفری باشد. وقتی انسان به دو سر این محور نگاه می‌کند، در وهله‌ی اول نمی‌تواند برای آموزگار یا مدیر مدرسه‌ای یکی دو نفری کارکردی قائل شود، اما پس از مدتی بررسی و صبر خواهید دید که تلاش‌ها نتیجه داده و شده است آن چیزی که عبدالمحمد شعرانی، سرباز معلم سابق، به آن رسیده است. شعرانی ۹ سال سابقه‌ی تدریس دارد. می‌گوید: «با تعلیم و تربیت بیگانه نبودم. شش برادر و دو خواهر دارم که بیشترشان آموزش و پرورش هستند و شکایتی هم از وضعیت خود نداشته‌اند.» این معلم دبستان کوچک کالو اهل بندر دیر در بوشهر است.

او در حال حاضر مشاور مدیرکل آموزش و پرورش استان بوشهر است و برای پیگیری امور مدارس، به‌ویژه انواع کوچک آن، و دیدار با مسئولان و خیران مدرسه‌ساز به تهران آمده است. در فرصتی که دست داد، با وی گفت‌وگویی کوتاه انجام دادیم که شرح آن را خواهید خواند.

روستاهای استان رفت و آمد داشته‌ام و بانک اطلاعاتی مدارس در واقع در ذهن من ثبت است. طرح‌های بسیاری دارم که باید آن‌ها را اجرایی کنم.

یکی از این طرح‌ها را مثال می‌آورید؟ طرح و بحث «همکاری متقابل آموزش و پرورش با دانشگاه خلیج فارس» را دنبال می‌کنم. چون شناخته شده‌ام، می‌توانم از سازمان‌های دیگر برای آموزشگاه امکانات بگیرم. مثلاً روزی مدیرعامل یکی از بانک‌ها به من تلفن کرد و گفت: «۱۸ دستگاه رایانه داریم که به شما

آقای شعرانی چطور شد که از تدریس به سمت کار اداری روی آوردید؟ من همیشه خود را آموزگار می‌دانم. پیش از سرباز معلمی یا پس از آن هم امکان رفتن به دیگر ادارات را داشتیم، اما خودم آموزش و پرورش را انتخاب کردم. دیروز معلم بودم و اکنون مشاور مدیرکل هستم. شاید فردا به مدرسه برگردم و این برایم افتخار است. امروز اما تجربه‌هایی دارم که آن‌ها را در اداره‌ی کل استان بوشهر به خدمت می‌گیرم. من در بسیاری شهرها و

«کالو» نام روستای کوچکی در ۱۴۰ کیلومتری بوشهر است که ساکنان آن ماهی گیرند. آن وقت که آنجا می‌رفتم، روستا هفت خانواده داشت و دانش‌آموزان آن تا پایان ابتدایی درس می‌خواندند و بعد برای کار ترک تحصیل می‌کردند.

آنجا را فراموش نمی‌کنم. الان نیز هفته‌ای دو روز به مدرسه می‌روم. به مدرسه می‌روم تا واقعاً حالم بهتر شود. هشت سال در کالو بودم. فعالیت‌هایم در آنجا انعکاس جهانی داشت. زمانی ما مدرسه‌های کوچک را مخفی می‌کردیم، اما حالا وجود آن‌ها را افتخار می‌دانیم! آیا درست است دانش‌آموز منطقه‌ی غیربرخوردار، به دلیل دوری از مرکز، از حق تحصیل محروم باشد؟ هر جا مدرسه‌ای هست، زندگی در آن جریان دارد.

دوم سرباز معلمی بود که با خود گفتیم از همین حالا و با در اختیار داشتن وبلاگ می‌توانم این موارد را ثبت کنم. بعد دیدم مردم استقبال کردند و من هم ادامه دادم. وبلاگ من در ارزیابی «دوپچه‌وله»ی آلمان به خاطر انعکاس موضوع و مسائل مدرسه، دومین وبلاگ برتر جهان شناخته شد. من راوی حوادث مدرسه و خاطرات کودکانه بودم. به این ترتیب، خیری پیدا شد و برای کالو کلاس ساخت و جاده هم کشیده شد. مشکل آب و برق و تلفن هم در سال ۸۶ برطرف شد. الان وقتی اداره‌ای یا جایی می‌روم تا خودم را معرفی می‌کنم، می‌گویند: «به‌به، آقای کالو.»

در حال حاضر بیشتر از چه وسیله‌ای برای ارتباط و به‌عنوان ابزار فناوری آموزشی استفاده می‌کنید؟

فناوری هر روز در حال تغییر و تکمیل است. به‌نظر من آموزگار نباید از آن عقب بماند. من اکنون از گوشی همراه و امکاناتی که «خط» به ما می‌دهد، استفاده می‌کنم. این‌ها نسبت به وبلاگ سرعت و قدرت بیشتری دارند و من می‌توانم پوشه‌ی گزارش‌ها و عکس‌هایم را با آن‌ها رد و بدل کنم.

مدرسه‌ی چندپایه در استان بوشهر است. البته به آن سمت رفته‌ایم که این مدارس کوچک را به‌عنوان «سازمان‌های مردم نهاد» ثبت کنیم.

شما به دبستانی رفتید که امکانات کمی داشت. چگونه در این شرایط مدرسه را پیش بردید؟

این به سال‌های قبل برمی‌گردد. از نوجوانی زندگی‌نامه‌ی بزرگان را مطالعه می‌کردم. به مدرسه هم که رفتم، سعی کردم داستان‌ها و اتفاقات روزانه‌ی آن را یادداشت کنم. سال

می‌دهیم تا آن‌ها را به‌جایشان برسانید.» در حال حاضر، آخرین برنامه‌ام تأسیس یا تکمیل ۷۷ دبستان در بوشهر است که از یک تا ده دانش‌آموز دارند.

در مهرماه ۹۳، برای تأمین کتاب، فراخوانی دادم که افراد بسیاری از آن استقبال کردند. کتابخانه‌ی ملی ایران هم بیش از هفت‌هزار کتاب تقدیم کرد. همچنین، ده میلیون تومان پول جمع‌آوری شد که به ترویج کتابخوانی دامن زد. من جاهایی رفته‌ام که حتی یک کتاب هم ندارند!

ایده‌ی بعدی من گسترش طرح ۷۷ به ۲۵۰